

CYLaw

[Έρευνα](#) - [Κατάλογος Αποφάσεων](#) - [Εμφάνιση Αναφορών \(Noteur on\)](#) - [Αφαίρεση Υπογραμμίσεων](#)

**I. ΑΝΩΤΑΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΚΥΠΡΟΥ
ΔΕΥΤΕΡΟΒΑΘΜΙΑ ΔΙΚΑΙΟΔΟΣΙΑ**

(Πολιτική Έφεση Αρ. 269/2009)

20 Φεβρουαρίου, 2014

[Μ. ΝΙΚΟΛΑΤΟΣ, Π. ΠΑΝΑΓΗ, Α. ΛΙΑΤΣΟΣ, Δ/στές]

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΟΝ ΠΕΡΙ ΕΤΑΙΡΕΙΩΝ ΝΟΜΟ ΚΕΦ.113
ΚΑΙ
ΑΙΤΗΣΗ ΑΠΟ ΜΕΤΟΧΙΚΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΑΝΟΙΚΤΟΥ ΤΥΠΟΥ -
ΔΙΑΚΛΑΔΙΚΗ ΚΟΙΝΟΠΡΑΞΙΑ «URALMETPROM»
INTERDEPARTMENTAL CONCERN ΟΑΟ URALMETPROM,
ΕΞ. ΑΓ. ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗΣ, ΡΩΣΣΙΑΣ,
ΓΙΑ ΔΙΑΛΥΣΗ ΤΗΣ ΠΙΟ ΠΑΝΩ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ BESUNO LTD

Εφεσείουσας / Αιτήτριας,

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΗΝ ΕΤΑΙΡΕΙΑ BESUNO LTD

Ανδρέας Κυπρίζογλου, για την Εφεσείουσα

Εβελίνα Κουδουνάρη (κα) για κ. Σωτήρη Πίττα, για την Εφεσίβλητη

ΝΙΚΟΛΑΤΟΣ, Δ.: Την ομόφωνη απόφαση του
Δικαστηρίου θα δώσει ο Δικαστής Λιάτσος.

Α Π Ο Φ Α Σ Η

ΛΙΑΤΣΟΣ, Δ.: Στις 28/11/2006, με απόφαση Προέδρου του Επαρχιακού Δικαστηρίου Λευκωσίας απορρίφθηκε αίτηση της Εφεσείουσας, με την οποία επιδιωκόταν η αναγνώριση, εγγραφή και εκτέλεση στην Κύπρο διαιτητικής απόφασης που εκδόθηκε στη Ρωσική Ομοσπονδία στις 3/2/2005 (θα αναφέρεται στη συνέχεια ως «η διαιτητική απόφαση»). Η αίτηση στηριζόταν σε διάφορες σχετικές προς το αίτημα διεθνείς συμβάσεις, όπως επικυρώθηκαν και στην Κυπριακή Δημοκρατία. Ήταν η κατάληξη του ευπαίδευτου Προέδρου ότι η απόρριψή της ήταν αναπόφευκτη για τυπικούς λόγους, αφού δε συνοδευόταν από καμία μαρτυρία και για λόγους ουσίας, που αφορούσαν την ορθότητα, κανονικότητα και νομιμότητα των εγγράφων που είχαν παρουσιαστεί.

Δύο περίπου χρόνια αργότερα η Εφεσείουσα, παρουσιαζόμενη ως πιστωτής, καταχώρησε σχετική αίτηση στο Επαρχιακό Δικαστήριο Λάρνακας, επιδιώκοντας την έκδοση διατάγματος διάλυσης (ορθότερα, διατάγματος εκκαθάρισης) της Εφεσίβλητης. Η αίτηση είχε ως νομικό

υπόβαθρο τα άρθρα 211 (e), (f) και 212 (a), (b), (c) του περί Εταιρειών Νόμου, Κεφ. 113 και τους περί Εταιρειών Κανονισμούς. Σύμφωνα με το πραγματικό υπόβαθρο, όπως διατυπώθηκε σε ένορκο δήλωση η οποία συνόδευε την αίτηση, προς όφελος της Εφεσείουσας και εις βάρος της Εφεσίβλητης, εκδόθηκε η διαιτητική απόφαση στις 3/2/2005 για ποσό Δολαρίων Αμερικής (US\$)1.194.376 πλέον έξοδα US\$24.561. Η Εφεσίβλητη, παρά την επανειλημμένη διεκδίκηση των πιο πάνω ποσών, παρέλειψε να ανταποκριθεί, με αποτέλεσμα να της επιδοθεί, στις 30/6/2008 υπογεγραμμένη απαίτηση (demand under hand), καλώντας την όπως πληρώσει τα υπό αναφορά ποσά. Μετά την πάροδο 21 ημερών, η Εφεσείουσα προχώρησε στην καταχώρηση της προαναφερθείσας αίτησης διάλυσης, προβάλλοντας ότι η Εφεσίβλητη είναι αφερέγγυα και ανίκανη να πληρώσει το χρέος. Αντιδρώντας η Εφεσίβλητη, έθεσε ενώπιον του πρωτόδικου Δικαστηρίου ότι δεν οφείλει κανένα ποσό και ότι η απαίτηση δεν είναι εκκαθαρισμένη (liquidated) και δεν πληρεί τις προϋποθέσεις της νομικής βάσης της αίτησης. Κύριος πυλώνας της ένστασης ήταν ο ισχυρισμός της Εφεσίβλητης πως η διαιτητική απόφαση, επί της οποίας στηριζόταν το αίτημα, δεν ενεγράφη ή αναγνωρίστηκε στην Κυπριακή Δημοκρατία και, κατ'ακολουθία, κανένα έννομο αποτέλεσμα δημιούργησε.

Ο ευπαίδευτος πρωτόδικος Δικαστής, αφού ανέλυσε τη νομική διάσταση των άρθρων 211 και 212 του Κεφ. 113, σημείωσε ότι η οφειλή προς πιστωτή θα πρέπει να είναι συγκεκριμένη και αναμφισβήτητη, προκειμένου να ενεργοποιηθεί το πλαίσιο εφαρμογής των πιο πάνω άρθρων. Προχωρώντας, διαπίστωσε ότι στην ενώπιόν του περίπτωση δεν παρουσιάστηκε μαρτυρία, η οποία να καταδεικνύει την αφερεγγυότητα της Εφεσίβλητης ή την ανικανότητα πληρωμής χρεών της. Στο συμπέρασμα αυτό οδηγήθηκε το πρωτόδικο Δικαστήριο, αφού

τόνισε ότι η ιδιότητα της Εφεσείδουσας ως πιστωτή της Εφεσίβλητης στηρίχθηκε στη διαιτητική απόφαση, η οποία, όμως, ούτε αναγνωρίστηκε ούτε και ενεγράφη στην Κύπρο, με αποτέλεσμα να μην παρέχεται πλέον η δυνατότητα στην Εφεσείδουσα να επανέλθει επικαλούμενη τις πρόνοιες του άρθρου 212(b) του Κεφ. 113. Ήταν, συναφώς, η κατάληξη του Δικαστηρίου απορρίπτοντας την αίτηση, ότι:

«χωρίς να προηγηθεί η προβλεπόμενη διαδικασία εγγραφής και αναγνώρισης της διαιτητικής απόφασης έτσι ώστε αυτή να παράγει έννομα αποτελέσματα στην Κύπρο δεν μπορούν να ληφθούν δικαστικά μέτρα εκτέλεσης με βάση αυτή την απόφαση».

Η παρούσα έφεση στρέφεται εναντίον της πιο πάνω απόφασης. Οι δύο λόγοι έφεσης μπορούν να συμπυκνωθούν στην αναφορά ότι το πρωτόδικο Δικαστήριο εσφαλμένα δεν αποδέχθηκε ότι έχει αποδειχθεί αναιτιολόγητη και παράνομη άρνηση πληρωμής οφειλόμενου χρέους και λανθασμένα αποφάσισε την απόρριψη της αίτησης, αφού η Εφεσείδουσα δεν αποσκοπούσε στην εκτέλεση της διαιτητικής απόφασης, αλλά στη λήψη νομικών μέτρων προστασίας της περιουσίας της, δεδομένου ότι η Εφεσίβλητη αρνείτο να εξοφλήσει το εκ της διαιτητικής απόφασης χρέος. Η ανάπτυξη σε αυτό το στάδιο της αιτιολογίας των προβαλλόμενων λόγων έφεσης είναι αχρείαστη, δεδομένου ότι στην πορεία θα διαφανεί με διαύγεια η ουσία των ισχυρισμών της πλευράς της Εφεσείδουσας.

Ενώπιον μας ο ευπαίδευτος συνήγορος της Εφεσείδουσας ανέπτυξε τη θέση ότι δεν υπάρχει κανένα κώλυμα στα άρθρα 211 και 212 του Κεφ. 113 που να παρεμποδίζει την καταχώρηση αίτησης χωρίς

προηγουμένως να αναγνωρισθεί, εγγραφεί και εκτελεστεί η διαιτητική απόφαση. Προεκτείνοντας, εισηγήθηκε ότι η Εφεσείουσα απέδειξε ενώπιον του πρωτόδικου Δικαστηρίου ότι δικαιούτο στην έκδοση διατάγματος διάλυσης της Εφεσίβλητης, εφόσον η τελευταία δεν εξόφλησε το οφειλόμενο εκ της διαιτητικής απόφασης ποσό, αλλά ούτε και πρόσφερε οποιεσδήποτε εμπράγματα ή άλλες εξασφαλίσεις προς ικανοποίησή του.

Αντίθετη, βεβαίως, ήταν η προσέγγιση της ευπαίδευτης συνηγόρου για την Εφεσίβλητη. Σημείωσε ότι η Εφεσίβλητη, με επιστολή της ημερομηνίας 11/7/2008, αμφισβήτησε την απαίτηση πληρωμής που προέβαλε η Εφεσείουσα, θέτοντας ότι δεν οφείλει κανένα ποσό και προβάλλοντας τη μη εγγραφή και αναγνώριση της διαιτητικής απόφασης. Εισηγήθηκε, ακόμη, ότι το μόνο επίδικο ζήτημα που τίθεται είναι κατά πόσον το ισχυριζόμενο χρέος που απαίτησε η Εφεσείουσα, αποτελεί εκκαθαρισμένο και απαιτητό χρέος, το οποίο όφειλε η Εφεσίβλητη να πληρώσει εντός της προθεσμίας των 21 ημερών που ορίζει το άρθρο 212(a) του Κεφ. 113. Ήταν η τελική προσέγγισή της ότι, ως αποτέλεσμα της μη εγγραφής και αναγνώρισης της, η διαιτητική απόφαση στερείται νομικής υπόστασης στην Κύπρο και δεν θα μπορούσε να θεμελιώσει αίτημα για διαδικασία διάλυσης της Εφεσίβλητης.

Το εύρος εφαρμογής των άρθρων 211 και 212 του Κεφ. 113 αποτέλεσε αντικείμενο σειράς αποφάσεων του Ανωτάτου Δικαστηρίου. Εντοπίζεται ότι τα συγκεκριμένα άρθρα είναι πιστή αντιγραφή του τότε αντίστοιχου αγγλικού Νόμου. Διαπιστώνεται, επίσης, ότι η εξειδίκευση των περιστάσεων στο άρθρο 212 δεν περιορίζει τη γενικότητα του άρθρου 211 αναφορικά με την αδυναμία

πληρωμής των χρεών οφειλέτριας εταιρείας. Σημειώνεται, ως εκ τούτου ότι οι εξειδικευμένοι λόγοι του άρθρου 212 συνιστούν ορισμένες περιστάσεις που εγείρουν νομοθετικό τεκμήριο ύπαρξης της αδυναμίας πληρωμής χρεών, αλλά δεν εξαντλούν το πεδίο για προσκόμιση άλλης μαρτυρίας, η οποία θα ήταν δυνατό να οδηγήσει στο ίδιο αποτέλεσμα. Το άρθρο 212(a) εντάσσεται στα πλαίσια του γενικότερου άρθρου 211(e) ως προς την ανικανότητα της εταιρείας να πληρώσει τα χρέη της και ορίζει μια συγκεκριμένη περίπτωση, ως εκ του Νόμου τεκμήριο, κατά την οποία η εταιρεία λογίζεται ότι αδυνατεί να πληρώσει τα χρέη της. Το Δικαστήριο, κατ' ακολουθία του άρθρου 211(f), δύναται να εκδώσει διάταγμα εκκαθάρισης μιας εταιρείας, η οποία είναι ανίκανη να πληρώσει τα χρέη της, υπό την προϋπόθεση, όμως, ότι η εταιρεία αποδεδειγμένα δεν μπορεί να εξασφαλίσει τις οφειλές της. Η οφειλή πρέπει να είναι συγκεκριμένη και αδιαμφισβήτητη. Η δε ευρύτητα του όρου «πιστωτής» είναι τέτοια, που να περιλαμβάνει οποιοδήποτε πρόσωπο έχει να λαμβάνει καθορισμένο ύψος πίστωσης (**G.I.P. Constructions Ltd v. Διευθυντή Τμήματος Κοινωνικών Ασφαλίσεων (1991) 1 A.A.Δ. 14**, in **RE LOUKOS MANUFACTURERS LTD (1998) 1 A.A.Δ. 2226**, **M. Moulettaris Machinery Co. Ltd v. Μιχάλης Ζήνωνος (2001) 1 A.A.Δ. 1649**, **PAN-AMAN HOTELS LTD v. ΕΦΟΡΟΥ ΦΟΡΟΥ ΠΡΟΣΤΙΘΕΜΕΝΗΣ ΑΞΙΑΣ (2002) 1 A.A.Δ. 1796**).

Στην απουσία οποιασδήποτε μαρτυρίας εκ μέρους της Εφεσείουσας ως προς την ανικανότητα της Εφεσίβλητης να πληρώσει τα χρέη της, δεν θα ήταν επιτρεπτή η εξέταση της αίτησης από το πρωτόδικο Δικαστήριο στα πλαίσια των άρθρων 211(e) και 212(c). Ορθά, λοιπόν, υπό τις συνθήκες, η αίτηση εξετάστηκε αποκλειστικά και μόνο με αναφορά στα διαλαμβανόμενα στο άρθρο 212(a) του Κεφ. 113. Υπό το πρίσμα αυτό, προβάλλει ως μόνο θέμα για εξέταση, κατά πόσο η

δισαιτητική απόφαση θα μπορούσε να αποτελέσει επαρκές υπόβαθρο προς πλήρωση των προϋποθέσεων επιτυχίας αίτησης εκκαθάρισης, κατ'ακολουθία των προϋποθέσεων του άρθρου 212.

Όπως έχει ήδη λεχθεί, προβάλλει ως αναντίλεκτο γεγονός ότι δεν έχει επιτραπεί, ως αποτέλεσμα δικαστικής κρίσης, η αναγνώριση, εγγραφή και εκτέλεση στην Κύπρο της δισαιτητικής απόφασης. Δεν τελεί υπό αμφισβήτηση η επίδοση από την Εφεσείουσα στην Εφεσίβλητη, στις 30/6/2008, υπογραμμένης απαίτησης, μοναδικό αντικείμενο της οποίας ήταν τα ποσά που κάλυπτε η δισαιτητική απόφαση. Η Εφεσίβλητη, στοιχείο που επίσης δεν αμφισβητείται, με απαντητική επιστολή της ημερομηνίας 11/7/2008 αμφισβήτησε την ύπαρξη εναντίον της οφειλής, θέτοντας, ταυτόχρονα, πως η δισαιτητική απόφαση δεν έχει δημιουργήσει κανένα έννομο αποτέλεσμα, αφού δεν αναγνωρίστηκε, ούτε και εγγράφηκε, για να είναι δυνατή η εκτέλεσή της στην επικράτεια της Κυπριακής Δημοκρατίας.

Είναι καθοριστικό για το αποτέλεσμα της υπό κρίση περίπτωσης να αποφασιστεί κατά πόσο το ισχυριζόμενο χρέος, όπως αυτό αντικατοπτρίζεται στη δισαιτητική απόφαση, αποτελεί εκκαθαρισμένο και απαιτητό χρέος. Οφειλή, δηλαδή, την οποία η Εφεσίβλητη είχε υποχρέωση να πληρώσει στην Εφεσείουσα εντός της, καθορισμένης από το άρθρο 212(α), προθεσμίας των 21 ημερών.

Αρμόδιο Δικαστήριο απεφάνθη ότι η δισαιτητική απόφαση δεν μπορεί να αναγνωρισθεί, εγγραφεί και εκτελεστεί στην Κύπρο. Η ίδια δισαιτητική απόφαση αποτέλεσε και τη βάση στήριξης της αίτησης για εκκαθάριση της Εφεσίβλητης.

Η όλη φιλοσοφία που καλύπτει τις διεθνείς εμπορικές διαιτησίες στοχεύει στην παροχή ενός γρήγορου μηχανισμού απονομής δικαιοσύνης και επίλυσης των διαφορών σε διεθνές επίπεδο. Παρόμοια είναι και η φιλοσοφία που διέπει τον περί της Συμβάσεως περί της Αναγνώρισεως και Εκτελέσεως Αλλοδαπών Διαιτητικών Αποφάσεων (Κυρωτικός) Νόμο, Ν.84/1979, ο οποίος βασίζεται στην αντίστοιχη Σύμβαση της Νέας Υόρκης του 1958. Οι διεθνείς συμβάσεις που αναφέρονται σε διαδικασίες εκτέλεσης αποφάσεων άλλης χώρας στο έδαφος τρίτης, πρέπει να ερμηνεύονται αυστηρά. Αυστηρή είναι και η προσέγγιση στην ικανοποίηση των προαπαιτούμενων για αναγνώριση, εγγραφή και εκτέλεση αλλοδαπής απόφασης. Προβάλλει επιτακτική η ανάγκη τήρησης όλων των τύπων, μεταξύ των οποίων η προσκόμιση θεωρημένου πρωτοτύπου ή δεόντως κεκυρωμένου αντιγράφου της όποιας απόφασης.

Είναι με βάση τις πιο πάνω αρχές που το Δικαστήριο, εντοπίζοντας έλλειψη κανονικότητας και νομιμότητας των προσκομισθέντων εγγράφων, απέρριψε, στις 28/11/2006, την αίτηση για αναγνώριση, εγγραφή και εκτέλεση στην Κύπρο της διαιτητικής απόφασης. Η αναγνώριση απόφασης τρίτης χώρας επιβεβαιώνει την καθόλα έγκυρη ύπαρξή της, εντάσσοντάς την, για σκοπούς εκτέλεσης, στα διαλαμβανόμενα στο δικαστικό σύστημα της αναγνωρίζουσας χώρας όρια, με όλες τις συνακόλουθες δραστικές συνέπειες. Μέσα από τη διαδικασία αναγνώρισης και εγγραφής διασφαλίζονται τα εχέγγυα βεβαίωσης έγκυρης και υπαρκτής αλλοδαπής απόφασης. Η ύπαρξη χρέους αποτελεί την αναγκαία και φυσική συνέπεια της επιβεβαίωσης της ύπαρξης απόφασης, επιβεβαίωση που επιτυγχάνεται μέσω της αναγνώρισης και εγγραφής της. Δε νοείται ύπαρξη οφειλής χωρίς την αναγνώριση αλλοδαπής δικαστικής ή διαιτητικής απόφασης, δεδομένου

ότι η οφειλή απορρέει από την ίδια την απόφαση. Συνεπώς, και ως συνακόλουθο της απόρριψης του αιτήματος για αναγνώριση, εγγραφή και εκτέλεση της διαιτητικής απόφασης, δεν τεκμηριώνεται και παραμένει μετέωρη η ύπαρξη και οποιοδήποτε χρέους. Με αποτέλεσμα να μην συντρέχουν και να μην ικανοποιούνται, βεβαίως, οι προϋποθέσεις επιτυχίας καταχώρησης αίτησης για εκκαθάριση στη βάση των εξεταζόμενων άρθρων του Κεφ. 113. Είναι αδιανόητη η έναρξη διαδικασίας, η οποία στηρίζεται, αποκλειστικά και μόνο, σε αλλοδαπή απόφαση, η οποία δεν υφίσταται, ουσιαστικά, στη χώρα μας.

Παρεμβάλλουμε, ολοκληρώνοντας, ότι ως ζήτημα λογικής προτεραιότητας, αλλά και νομικού ορθολογισμού, αναγκαία ήταν πρώτα η αναγνώριση και εγγραφή της διαιτητικής απόφασης και ακολούθως η καταχώρηση αίτησης για εκκαθάριση, στη βάση, πλέον, εκτελεστής απόφασης. Δε νοείται, ούτε και είναι νομικά επιτρεπτό, να απορρίπτεται στο κατάλληλο βήμα, και κατ'ακολουθία της ορθής διαδικασίας, αίτημα για αναγνώριση και εγγραφή αλλοδαπής απόφασης - και μάλιστα για λόγους ουσιαστικούς - και να επιχειρείται στη συνέχεια η παράκαμψη της εν λόγω απόφασης απόρριψης, μέσω διαδικασίας εκκαθάρισης.

Με βάση τα πιο πάνω, η Εφεσείουσα δεν θα ήταν δυνατό να θεωρηθεί ως «πιστωτής» εν τη εννοία του άρθρου 212 του Κεφ. 113, κατ'επίκληση διαιτητικής απόφασης, η οποία δεν έχει εγγραφεί ή αναγνωριστεί στην Κυπριακή Δημοκρατία. Συνακόλουθα, η Έφεση απορρίπτεται με έξοδα εις βάρος της Εφεσείουσας, όπως αυτά θα υπολογιστούν από τον Πρωτοκολλητή και θα εγκριθούν από το Δικαστήριο.

.....

ΝΙΚΟΛΑΤΟΣ, Δ.

.....

ΠΑΝΑΓΗ, Δ.

.....

ΛΙΑΤΣΟΣ, Δ.

/ΜΣ